

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

2.1 Protokolant p.o. stażysty Mariola Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2019r. i 6 lutego 2020r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 10 stycznia 2019r. sygn. akt II K 535/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. N. i S. N. kwotę 1008 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 760,30 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 złotych

Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 367/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 10 stycznia 2019r., sygn. akt II K 535/17</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	1	A. K.	Pojazd R. (...) nr (...) posiada aktualnie uszkodzenia wymienione w punkcie 2 opinii głównej z dnia 26 czerwca 2018 r., tj: - ślady po spawaniu samochodu w poprzek podłogi i progów przed tylnymi siedzeniami oraz na tylnych błotnikach	Uzupełniająca opinia biegłego mgr inż. P. G. oraz przesłuchanie biegłego na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 lutego 2020	odpowiednio k. 374-378, k. 415v.

lewym i
prawnym na
wysokości
bocznych okien
wskazujące na
„składanie”
samochodu z
dwóch;

-znaczna ilość
szpachlu
wyrównującego
na tylnych
błotnikach
lewym i prawym
na wysokości
bocznych okien;

-nadwozie
malowane w
całości,
widoczne różne
drobne wady
lakieru,
szczególnie na
górnej części
lewego tylnego
błotnika;

- światła
przeciwmgielne
brak działania;

- światła LED –
brak działania;

- zderzak tylny –
pęknięte naroże
prawe pod
lampą;

- tabliczka
znamionowa
foliowa – wnęka
tylnych
prawnych drzwi-
ślady
przeklejania;

- osłona
przegubu
przedniego

		<p>prawego – uszkodzenia wg serwisu (...);</p> <p>- błędy w układach elektronicznych- wg testu serwisu (...).</p> <p>Przedmiotowy samochód posiada istotne uszkodzenia karoserii opisane w punkcie 3 opinii głównej z dnia 26 czerwca 2018 r. i potwierdzone w wyniku ponownych oględzin.</p> <p>Charakter stwierdzonych uszkodzeń karoserii powoduje, że stanowią one zagrożenie dla bezpiecznego użytkowania samochodu.</p> <p>Samochód z punktu widzenia technicznego nie może być dopuszczony do ruchu.</p>		
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX	XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXX	XXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Uzupełniająca opinia biegłego mgr inż. P. G. wraz z uzupełniającym przesłuchaniem biegłego na rozprawie apelacyjnej	Sąd uznał omawiany dowód za w pełni wiarygodny i przydatny dla rozstrzygnięcia sprawy. Z uwagi więc na to, że uzupełniająca opinia biegłego była jasna, kategoryczna i przekonująca, a nadto biegły omówił w niej wszystkie sporne okoliczności, na które została sporządzona, to należało uznać je za wyjaśnione. Stanowiła ona wartościowe uzupełnienie opinii głównej. Nadto jej			

		<p>wnioski potwierdzały wnioski płynące z opinii głównej. Biegły potwierdził swoje stanowisko również w toku przesłuchania na rozprawie apelacyjnej, strony nie zgłosiły wówczas dalszych pytań do biegłego ani dalszych wniosków dowodowych. Tak więc opinię główną i uzupełniającą biegłego P. G. należy uznać za dowód pełny i jasny.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

XXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
XXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
XXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	1. Naruszenie art. 6 k.p.k. polegające na pozbawieniu oskarżonego prawa do skutecznego zakwestionowania opinii biegłego rzeczoznawcy P. G. przez uniemożliwienie oskarżonemu przeprowadzenia badania samochodu marki R. (...) w zakładzie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

specjalistycznym celem wydania opinii prywatnej w niniejszej sprawie, a przez to poważne naruszenie prawa do obrony oskarżonego, przy uwzględnieniu, iż skuteczne kwestionowanie przeprowadzonej w niniejszej sprawie opinii wymaga wiedzy specjalistycznej, a uzyskanie informacji o stanie technicznym pojazdu wymagało przeprowadzenia badania samochodu w zakładzie specjalistycznym, co wynika z dwóch zaświadczeń niezależnych rzeczoznawców, w tym rzeczoznawcy J. Ś., które to zaświadczenia zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego sprawy.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny

W ocenie Sądu Odwoławczego w sprawie nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji żadnego przepisu postępowania, w tym wskazanych przez obrońcę art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy z urzędu uzupełnił postępowanie odwoławcze przez przeprowadzenie uzupełniającej opinii biegłego P. G. zgodnie z tezą dowodową Sądu Rejonowego w Gnieźnie, po przeprowadzeniu ponownych oględzin pojazdu uszkodzonych w specjalistycznym warsztacie samochodowym (...) – filia L.- przy użyciu podnośnika. Oględziny te przeprowadzono w dniu 19 września 2019 r. w ww. warsztacie w obecności uszkodzonego

M. N.. Do oględzin dopuszczony został w charakterze obserwatora wykonywanych czynności również J. Ś., tj. osoba z ramienia oskarżonego. Mimo tego nie przedstawiono opinii prywatnej ani nawet żadnego dokumentu z którym biegły P. G. mógłby się zapoznać, a z którego wynikałoby że opinia P. G. jest z jakichś przyczyn nieprawidłowa. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do tego by przyjmować, że oskarżony nie miał możliwości zakwestionowania opinii biegłego sądowego a tym samym aby doszło do naruszenia przepisów procedury, w tym prawa do obrony oskarżonego.

Wniosek

<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>			
Lp.	Zarzut		
1	<p>1. Naruszenie art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 2 k.p.k. i 193 §1 k.p.k. przez uznanie za dowód opinii</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

biegłego P. G.
jeśli oskarżony i
jego obrońca nie
zostali
zawiadomieni o
terminie
ogłędzin pojazdu
wykonanych na
cele tej opinii,
przy
uwzględnieniu,
iż w ogłędzinach
braki udział
pokrzywdzeni.

2. Naruszenie
art. 7 k.p.k. w zw.
z art. 201 k.p.k.
i 193 § 1 k.p.k.
oraz art. 6 k.p.k.
przez uznanie
za przydatny
dowód z opinii
biegłego
rzeczoznawcy P.
G., w sytuacji
gdy
przedmiotowa
opinia jest
niepełna i
niejasna oraz
pozostawia
szereg
wątpliwości,
przy
uwzględnieniu,
iż badanie
samochodu,
które było
podstawą
sporządzonej
opinii wykonane
zostało w
miejscu
zamieszkania
pokrzywdzonych
bez
zawiadomienia i
udziału
oskarżonego, w

	<p>sytuacji gdy z zaświadczeń niezależnych rzeczoznawców do których zwrócił się oskarżony o wydanie opinii prywatnej wynika, że niezbędne w celu wydania opinii jest badanie pojazdu w zakładzie specjalistycznym – co w konsekwencji skutkowało samodzielnym czynieniem ustaleń faktycznych w aspekcie okoliczności wymagających wiedzy specjalnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powyższe zarzuty zostaną omówione łącznie albowiem dotyczą częściowo tożsamyh kwestii.</p> <p>W kontrolowanym</p>			

postępowaniu
nie doszło
wbrew
twierdzeniom
obrony do
naruszenia przez
Sąd I instancji
przepisów
procedury w
postaci art. 117 §
1 k.p.k. w zw. z
art. 175 § 2 k.p.k.
i 193 §1 k.p.k.
przez uznanie
za dowód opinii
biegłego P. G.
w sytuacji gdy
oskarżony i jego
obrońca nie
zostali
zawiadomieni o
terminie
ogłędzin pojazdu
wykonanych na
cele tej opinii,
albowiem strony
wiedziały o
opinii oraz
podmiocie ją
sporządzającym.
Nawet gdyby
jednak do
takiego
naruszenia przez
Sąd I instancji
doszło, to zostało
ono
konwalidowane
w postępowaniu
odwoławczym
przez
przeprowadzenie
opinii
uzupełniającej,
która
potwierdziła
wnioski płynące
z opinii głównej.

<p>Zarzut naruszenia art. 201 k.p.k. okazał się natomiast częściowo zasadny, ale jedynie z tego względu, że zważywszy na argumenty obrony dotyczące kwestii technicznych w badaniu pojazdu Sąd Okręgowy postanowił przeprowadzić dowód z opinii uzupełniającej, która ostatecznie potwierdziła wnioski opinii głównej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.</p> <p>Z tego względu należało uznać opinię główną biegłego P. G. wraz z opinią uzupełniającą za rzetelny, wiarygodny, pełny, jasny i przydatny dla rozstrzygnięcia dowód.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>			
Lp.	Zarzut		
1	<p>1. Naruszenie art. 7 k.p.k. przez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, to</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

jest przyjęcie za niewiarygodne w części wyjaśnień oskarżonego, gdy tym czasem były one zdaniem skarżącego logiczne i spójne zarówno w zakresie braku zamiaru popełnienia czynu zabronionego, jak i pozostałych okoliczności faktycznych sprawę, przy uwzględnieniu, iż w znacznej mierze pokrywają się one z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

2. Dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania przy przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, przy braku podjęcia działań w celu ustalenia prawdy obiektywnej, przy uwzględnieniu i uznaniu za wiarygodne

zeznań
pokrzywdzonych,
jeśli nie znajdują
one w pełni
uzasadnienia w
zgromadzonych
dokumentach,
przy
jednoczesnym
dowolnym
uznaniu, iż
pokrzywdzeni
cierpią na
zaburzenia
związane ze
wzrokiem bez
wykazania
jakiegokolwiek
dokumentu na
tę okoliczność, a
więc naruszenie
art. 7 k.p.k.

3. Naruszenie
art. 4 k.p.k. i
424 k.p.k. przez
oparcie ustaleń
faktycznych w
zakresie
sprawstwa
oskarżonego
wyłącznie na
dowodach
obciążających i
pominięcie
dowodów
korzystnych dla
tego
oskarżonego
(wyjaśnienia
oskarżonego,
zeznania J. K.,
T. G., T. B.)
przy całkowitym
braku
uzasadnienia
takiego
stanowiska w
sporządzonym

uzasadnieniu
orzeczenia.

4. Naruszenie
art. 410 k.p.k.
przez dokonanie
wybiórczej
oceny materiału
dowodowego
sprawy i
pominięcie
zeznań świadka
T. G. w istotnej
dla ustaleń
faktycznych
części dotyczącej
wskazania, iż
70% pojazdów
sprzedawanych
przez świadka
to pojazdy już
wcześniej
naprawiane na
rynku
francuskim i
dopiero po
kolejnej szkodzie
sprowadzone do
Polski.

5. Naruszenie
art. 5 §
2 k.p.k. przez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć
wątpliwości w
zakresie
faktycznego
zamiaru
oskarżonego co
do
wprowadzenia w
błąd
pokrzywdzonych
w kwestii stanu
technicznego
oferowanego do
sprzedaży

	pojazdu na jego niekorzyść.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz z poszanowaniem art. 4 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd			

Rejonowy
znajduje
odzwierciedlenie
we wnioskach
zawartych w
uzasadnieniu
wyroku, które
czyni zadość
wymogom art.
424 § 1 i 2
k.p.k., co w
pełni pozwala na
przeprowadzenie
kontroli
instancyjnej.

Należy w tym
miejscu
podkreślić, że
skarżący, który
zmierza do
podważenia
zasadności
rozstrzygnięcia
poprzez
zakwestionowanie
oceny dowodów
stanowiących
jego podstawę,
nie może
ograniczyć się
do prostego
zanegowania jej
i arbitralnego
stwierdzenia, że
walorem
wiarygodności
winny być
obdarzone
wyłącznie
dowody
korzystne, czy
tez niekorzystne
dla oskarżonego.
Obowiązkiem
skarżącego jest
wykazanie,
jakich
konkretnych
uchybień

dopuszczył się
sąd meriti w
kontekście zasad
wiedzy - w
szczególności
logicznego
rozumowania -
oraz
doświadczenia
życiowego,
oceniając
zebrany materiał
dowodowy (wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 26 lipca
2017 r., II K
180/17, Legalis
nr 1668825).
Apelacja, w
której
podniesiono
zarzut dowolnej
oceny dowodów,
powinna
przedstawić
argumenty
uzasadniające
tezę, że sposób
rozumowania
sądu pierwszej
instancji jest
niezgodny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania, a
więc nielogiczny,
ewentualnie
niezgodny z
zasadami wiedzy
lub
doświadczenia
życiowego, tym
samym
wykraczając
poza ramy
swobodnej
oceny dowodów

sformułowanej
w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia

jeszcze wymaga,
że jeśli Sąd
Odwoławczy
podziela w pełni
dokonaną przez
Sąd pierwszej
instancji ocenę
dowodów, może
zaniechać
szczegółowego
odnoszenia się
w uzasadnieniu
swojego wyroku
do zarzutów
apelacji, gdyż
byłoby to
zbędnym
powtórzeniem
argumentacji
tego sądu (por.
wyrok SN z
dnia 15 kwietnia
2009 r., III
KK 381/08,
Lex Nr 512100,
postanowienia
SN: z dnia
10 października
2007 r., III KK
120/07, Lex Nr
322853, z dnia
2 sierpnia 2006
r., II KK 238/05,
Lex Nr 193046).

W ocenie Sądu
II instancji w
sprawie nie
doszło do
naruszenia art.
410 k.p.k.
Podstawę
wyroku Sądu
Rejonowego
stanowił bowiem
całokształt

okoliczności
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej. Wbrew
przekonaniu
obrońcy Sąd
Rejonowy
dokonał
kompleksowej
oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego,
bez
przekraczania
swobodnej
oceny dowodów
oraz
jakichkolwiek
przepisów
procedury.
Przekonanie
bowiem o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
prawa
procesowego, a
więc mieści
się w ramach
swobodnej
oceny dowodów.

Odnosnie do
wyjaśnień
oskarżonego,
które w części
zostały uznane
przez Sąd I
instancji za
niewiarygodne,
to Sąd Okręgowy
tę ocenę
akceptuje i w
całości popiera.
Zdaniem Sądu

Odwoławczego wyjaśnienia oskarżonego zostały poddane kompleksowej analizie, w kontekście innych dowodów. To że oskarżony w swoich wyjaśnieniach forsował wersję, iż sprzedał pokrzywdzonym pojazd za 12.000 zł oznacza, iż przyjął taką a nie inną linię obrony, przy czym słusznie Sąd Rejonowy ocenił ją jako niewiarygodną. Co do zeznań pokrzywdzonych, to korelowały one zarówno z zeznaniami innych osób, jak i dowodami z dokumentów. Sąd Okręgowy ocenę zeznań tych osób w całości akceptuje. Przy ocenie tych zeznań nie można tracić z pola widzenia faktu, że kupno samochodu stanowi poważną decyzję, której podjęciu towarzyszą zwykle stosunkowo

silne emocje, co też może się przekładać na zdolności percepcji nie tylko zresztą u ludzi starszych. Zdaniem Sądu Odwoławczego pokrzywdzeni mogli w istocie nie zauważyć, że w umowie wpisano kwotę 12. 000 zł jako ceną nabycia, tym bardziej, że cierpią na zaćmę a pokrzywdzona dodatkowo na jaskrę, a pokrzywdzony używa okularów do czytania. Wbrew stanowisku obrony fakt problemów ze wzrokiem pokrzywdzonych został wykazany dowodowo – za pomocą zeznań świadka A. N. a także kserokopią legitymacji osoby niepełnosprawnej należącej do S. N. (z której wynika, że z powodu schorzeń wzroku ma ona na stałe ustalony znaczny stopień niepełnosprawności).

Nie ma również potrzeby

powielania w tym miejscu oceny zeznań J. K., T. G., T. B. i wyjaśnień oskarżonego bowiem Sąd Rejonowy dokonał w tym zakresie drobiazgowej analizy, szczegółowo wskazując, wbrew twierdzeniom obrony, w jakim zakresie i dlaczego nie dał wiary twierdzeniom ww. osób. Sąd Okręgowy tę ocenę w całości popiera i do niej odsyła.

Sąd Okręgowy nie miał także, jak już wyżej wskazano zastrzeżeń do oceny zeznań świadka T. G. dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Okoliczność, na którą powołuje się obrońca w zarzucie, to jest, że świadek zeznał iż „70% pojazdów sprzedawanych przez świadka to pojazdy już wcześniej naprawiane na rynku

francuskim i dopiero po kolejnej szkodzie spowodowanej przez "Polski" nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w obliczu ustaleń przez Sąd Rejonowy, iż samochód którego dotyczy proces, a który sprzedał A. K. świadek i tak sprowadził na lawecie z Francji w już w stanie uszkodzonym i w tymże stanie sprzedał go oskarżonemu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i taki zarzut stawia apelujący. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5 § 2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można

skutecznie
podnosić zarzut
naruszenia art. 5
§ 2 k.p.k. Jeśli
wątpliwości w
sprawie
podlegającej
kontroli nie miał
Sąd pierwszej
instancji, a tak
w istocie było,
czemu dał wyraz
w swej
motywacyjnej
części
rozstrzygnięcia,
to zarzut
stawiany
zaskarżonemu
wyrokowi nie
mógł zostać
uznany za
skuteczny. Jest
tak tym bardziej,
że obrońca nie
przekonał, iż
istotnie w
sprawie tej
określone
okoliczności
budzą
wątpliwości. W
żadnym
wypadku nie
może być mowy
o tym, że tak
sformułowany
zarzut może
uzasadniać w
sposób
przekonujący
złamanie zasady
in dubio pro reo.
Uzasadniając
zarzut w tym
zakresie,
skarżący w
istocie wdaje się
w polemikę z
sądem meriti,

<p>przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego i czyni to w sposób wybiórczy. Sąd Okręgowy ocenę dowodów, zaprezentowaną w motywacyjnej części wyroku całkowicie akceptuje i do niej odsyła.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>3. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>4. ewentualny wniosek o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>			
Lp.	Zarzut		
	<p>Naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o poczynienie przez Sąd ustaleń w celu uzyskania od strony francuskiej dokumentów w celu weryfikacji historii wypadkowości pojazdu na rynku francuskim, a ponadto w jakim stanie oskarżony nabył pojazd i czy faktycznie te uszkodzenia i naprawy, które wskazywał biegły mogą być wynikiem uszkodzeń pojazdu według stanu w jakim nabył go oskarżony, a nie wcześniejszych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>napraw, przy uwzględnieniu, że biegły nie potrafił podać kiedy zostały one dokonane, oraz przy uwzględnieniu, iż wniosek zmierzał do uzyskania dokumentacji fotograficznej pojazdu według stanu w jakim został on sprzedany we Francji T. G., w sytuacji gdy dowód ten był konieczny dla ustalenia kiedy doszło do uszkodzeń samochodu wskazywanych przez biegłego P. G., co w konsekwencji umożliwiłoby ustalenie kiedy doszło do poważnej naprawy, czy w trakcie gdy oskarżony był właścicielem pojazdu, czy też wcześniej we Francji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji nie naruszył wskazanych w zarzucie przepisów procedury. W aktach sprawy istotnie znajdują się już bowiem dokumenty dotyczące pojazdu przedstawione przez T. G. (w tym faktura za nabycie pojazdu we Francji). Słusznie Sąd Rejonowy spostrzegł, iż znane są dokumenty, w których posiadaniu był zbywca pojazdu T. G., a następnie jego nabywca oskarżony A. K., natomiast z zeznań ww. świadka oraz faktury z dnia 8 czerwca 2016 r. wynika, iż pojazd sprzedany został w stanie uszkodzonym. Słuszny był zatem wniosek Sądu Rejonowego, iż dokonywanie dalszych ustaleń w tym zakresie nie ma żadnego znaczenia dla

rozstrzygnięcie sprawy i służy wyłącznie do przedłużenia postępowania.		
Wniosek		
<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.		
Lp.	Zarzut	

	<p>Błąd w ustaleniach fatycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na nietrafnym zdaniem obrońcy ustaleniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżony posiadał wiedzę co do tego, w jakim stanie technicznym jest przedmiotowy samochód, w sytuacji gdy oskarżony nie był pierwszym właścicielem pojazdu, a ponadto nie dokonywał osobiście napraw przedmiotowego samochodu nie zlecając również osobiście naprawy samochodu R. (...) w warsztacie mechaniczno-blaharskim; - oskarżony wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do stanu technicznego oferowanego do sprzedaży pojazdu marki 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	--	---	--

R. (...) przy oparciu powyższych ustaleń na zeznaniach pokrzywdzonych, w sytuacji gdy brak jest dowodu na okoliczność wiedzy oskarżonego o stanie technicznym pojazdu na dzień jego sprzedaży pokrzywdzonym, przy uwzględnieniu, iż samochód został w trakcie dokonania tej czynności prawnej sprawdzony na stacji kontroli pojazdów, która nie wykazała zastrzeżeń co do stanu technicznego pojazdu;

- oskarżony zdawał sobie sprawę, że sprzedaje rzecz pozbawioną rzeczywistej wartości oraz stanowiącą zagrożenie dla użytkowników auta i innych uczestników ruchu drogowego w sytuacji gdy okoliczności tej nie potwierdza

	<p>bezpośrednio żaden dowód a oskarżony nie zlecał naprawy pojazdu;</p> <p>- oskarżony A. K. działał w zamiarze doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w sytuacji gdy okoliczności tej nie potwierdza bezpośrednio żaden dowód.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych i na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów trafnie przyjął, iż oskarżony niewątpliwie miał świadomość stanu technicznego w jakim się znajdował</p>			

sporny samochód w dacie jego sprzedaży pokrzywdzonym. Jak wyjaśnił Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a którą to argumentację Sąd Okręgowy całkowicie popiera, na świadomość oskarżonego wcześniejszego uszkodzenia auta wskazuje faktura VAT, którą otrzymał przy zakupie a z której ewidentnie wynika, że auto jest autem uszkodzonym. Poza tym również świadek T. G. w swoich zeznaniach potwierdził wiarygodnie, iż auto zostało od niego odkupione przez oskarżonego z widocznymi uszkodzeniami. Słusznie Sąd Rejonowy wywnioskował zatem, że skoro oskarżony kupił od T. G. auto uszkodzone a sprzedał już z zamaskowanymi uszkodzeniami,

to oznacza to,
iż do zakrycia
uszkodzeń
doszło już wtedy,
gdy oskarżony
był właścicielem
spornego
pojazdu i musiał
mieć
świadomość
istnienia
uszkodzeń. Sam
zresztą fakt
uszkodzenia
przedmiotowego
pojazdu nie
był w zasadzie
kwestionowany
przez strony.
To natomiast,
że przedmiotowy
pojazd był
sprawdzany w
stacji
diagnostycznej
przy jego
zakupie i
badanie to nie
wykazało
żadnych
nieprawidłowości
nie świadczy o
tym, że takich
nieprawidłowości
nie było. Jak
bowiem wynika
z wiarygodnych
zeznań świadka
T. B. który
wykonał badanie
zakupionego
przez
pokrzywdzonych
pojazdu w dniu
21 października
2016 r., stacja
kontroli
pojazdów nie
posiada
przyrządów do

sprawdzania, czy pod warstwą lakieru albo bitumiczną są jakieś uszkodzenia. Na stacji kontroli pojazd bada się bowiem tylko organoleptycznie, nie stosując innych metod, zatem nie było możliwości, aby podczas tej kontroli ujawniono, że podłoga auta była spawana jeśli pokryta została warstwą bitumiczną. Podobnie rzecz przedstawia się jeśli chodzi o szpachlę pod kilkoma warstwami lakieru. Powyższe okoliczności świadczą o tym, że oskarżony z pełnym rozeznanie działając w zamiarze doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Mając bowiem świadomość, że samochód jest uszkodzony nie tylko nie umieścił żadnej informacji w

zamieszczonym przez niego ogłoszeniu internetowym, że auto jest powypadkowe czy też uszkodzone a wręcz napisał że samochód jest w perfekcyjnym stanie, o czym jeszcze zapewniał pokrzywdzonych. Powyższe zarzuty stanowią zdaniem Sądu Okręgowego jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji, które tenże Sąd poczynił w oparciu o prawidłowo ocenione środki dowodowe.

Wniosek

1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,
2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.			
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.			
Lp.	Zarzut		
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający zdaniem obrońcy na nietrafnym ustaleniu, że zasadne jest zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody w sposób opisany w punkcie III wyroku jeśli pokrzywdzeni</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>pozostają w posiadaniu dowodowego pojazdu, nie przedstawili dowodu, że odstąpili od umowy sprzedaży, a brak było możliwości zweryfikowania opinii biegłego P. G. co do faktycznej wartości pojazdu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego, wbrew ocenie obrońcy jak najbardziej zasadnym było zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych kwoty 35.500 zł. Pokrzywdzeni bowiem ponieśli realną szkodę w takiej właśnie wysokości. Zakupili wszakże od oskarżonego pojazd za taką</p>			

a nie inną sumę środków, w przekonaniu że nabywają w pełni sprawy pojazd. To natomiast, że pokrzywdzeni nie przedstawili dowodu, iż odstąpili od umowy sprzedaży, nie przesądza wcale o tym, że szkody nie ponieśli. Badaniem potencjalnego odstąpienia od umowy pokrzywdzonych i jego skutków mógłby zająć się ewentualnie Sąd w postępowaniu cywilnym. Natomiast Sąd w kontrolowanym postępowaniu tej okoliczności nie badał. Niewątpliwym natomiast jest to, że aktualnie co prawda pojazd znajduje się na posesji pokrzywdzonych, jednakże jest on całkowicie bezużyteczny. Charakter jego uszkodzeń powoduje bowiem, że stanowią one zagrożenie dla bezpiecznego użytkownika samochodu i z

<p>punktu widzenia technicznego nie może być on dopuszczony do ruchu. Chęć bowiem jego naprawy lub zezłomowania stanowi potencjalne źródło dalszych nieuzasadnionych wydatków pokrzywdzonych. Myli się również skarżący twierdząc, że nie miał możliwości zweryfikowania opinii biegłego P. G., o czym powyżej (vide rozważania w punkcie Lp.1 tabeli).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Obraza prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy Sąd nie wykazał, by oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonych oraz, że działał z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym, którego stwierdzenie jest warunkiem zastosowania art. 286 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny		
<p>Wszystkie poczynione powyżej rozważania, których Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu powielał, potwierdzają iż wnioski Sądu Rejonowego co do sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu okazały się całkowicie trafne.</p> <p>Oskarżony A. K. wypełnił swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu przestępstwa. Oczywistym jest natomiast to, że zaprezentowane na potrzeby niniejszego postępowania stanowisko obrońcy wynikało jedynie z realizacji strategii procesowej.</p>		
Wniosek		
1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i	# zasadny # częściowo zasadny	

<p>uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>2. ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski okazały się niezasadne z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był</p>	

	do zbadania kwestii orzeczenia o karze.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października</p>		

2007 r, sygn. Akt
SNO 75/07).

O „rażącej
niewspółmierności
kary” w
rozumieniu art.
438 pkt 4
k.p.k. nie można
mówić w
sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
karę, uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiązące się z
poszczególnymi
ustawowymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru, czyli
wówczas, kiedy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiącego
ustawową,
wynikającą z
reguł zawartych
w art. 53 §
1 k.k., zasadę
sądowego
wymiaru kary,
nie zostały
przekroczone w
rozmiarach nie
dających się
utrzymać w
kontekście
wymagań
wynikających z
ustawowych
dyrektyw
determinujących
wymiar kary.

Należy
podkreślić, iż
niewspółmierność

kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dającą się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego karę oraz zobowiązanie do naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych kwoty pieniężnej.
Zdaniem Sądu

Odwoławczego
stanowią one
sankcję
sprawiedliwą, w
pełni
odpowiadającą
dyrektywom
wymiaru kary
określonym w
art. 53 § 1 i 2 k.k.
Sąd Rejonowy
wymierzył
oskarżonemu
ww. sankcje nie
przekraczając
granic
przewidzianych
przez ustawę,
dostosował
dolegliwość do
stopnia winy,
uwzględnił
stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego
czynu, a także
poszczególne
okoliczności
łagodzące i
obciążające
oskarżonego,
wziął pod uwagę
cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
jakie sankcje te
mają osiągnąć
w stosunku do
oskarżonego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Mając na
uwadze
powyższe Sąd

Okręgowy uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby oraz nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych M. N. i S. N. kwoty 35.500 zł to sankcje adekwatne do stopnia zawinienia A. K., strony podmiotowej przypisanego mu czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości, postawy oskarżonego oraz jego sytuacji materialnej. Podsumowując, orzeczona kara nie może być uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

5.

ZSTRZYGNIECIE

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Całość rozstrzygnięcia.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wniesienie apelacji przez obrońcę oskarżonego było o tyle celowe, że umożliwiło przeprowadzenie kontroli instancyjnej zapadłego orzeczenia, której konsekwencją było przeprowadzenie przez Sąd Okręgowy z urzędu uzupełniającego postępowania dowodowego w postaci przeprowadzenia dowodu z	

uzupełniającej
pisemnej opinii
biegłego
sądowego oraz
przesłuchania
biegłego. Wynik
tego
postępowania
potwierdził
natomiast
trafność decyzji
Sądu pierwszej
instancji.
Argumenty
zawarte w
wywiedzionym
przez obrońcę
oskarżonego
środka
zaskarżenia
okazały się
zatem co do
zasady
niesłuszne. W
sprawie brak
było również
podstaw
wskazanych w
art. 439, 440
i 455 k.p.k.,
uzasadniających
zmianę lub
uchylenie
wyroku poza
granicami
zarzutów i
wniosków
apelacji. W
związku z
powyższym
orzeczenie
należało
utrzymać w
mocy w całości.

0.15.2.
Zmiana
wyroku sądu

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>O kosztach procesu należnych oskarżycielom posiłkowym w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem pełnomocnika, stosując minimalną stawkę wynagrodzenia, określoną w § 11 ust. 2 pkt. 4 i ust. 7 w zw. z § 17 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

3	<p>Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 760,30 złotych i obciążono go opłatą za II instancję w kwocie 180 złotych.</p> <p>Na kwotę 760,30 złotych składa się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - należność za opinię uzupełniającą – 245,05 zł - k. 379 - 430,50 złotych należność (...) za udostępnienie podnośnika dla celów opinii i transport lawetą - k. 389 - 64,76 – k. 419 – należność za udział biegłego na rozprawie - 20 złotych – ryczałt za II instancję 	
7. PODPIS		
Ewa Taberska		